

NOMÉS VIUEN A FONS ELS QUE S'ENTREGUEN. NOMÉS TENS EL QUE DONES.

Per a presentar aquest tema hem volgut fer un resum de l'opinió de gent convençuda en aquesta matèria. Persones que han estat escollides per aparèixer als grans mitjans, fent aquest discurs de forma convençuda. Val a dir, que nosaltres també som uns convençuts del DONAR com a filosofia de vida. Això ha fet que fóssim uns dels promotors d'una associació que sota el nom "Ecomón, Donar per créixer", vol difondre la cultura del donar a casa nostra i generar desenvolupament allà on no n'hi ha.

Quines son aquestes persones i què ens diuen.

La primera que considerarem és l'escriptor **Dominique Lapierre** que viu a França i a Calcuta, on te una associació per a millorar la vida dels més pobres. És l'autor de Llibres com "La Ciutat de l'alegria" i "Oh Jerusalem". Dedicava la meitat dels seus beneficis a causes socials. Al 2008 rep la més alta condecoració que concedeix el govern indi, sol·licitada per les 75.000 signatures de les persones a les que ha ajudat.

Reproduïm alguns punts de la seva entrevista a La Vanguardia. Diu: "He escollit sempre ser una persona alegre. He sobreviscut a moltes emergències, entre elles un càncer, però sempre he estat amb bon ànim. De on treu aquests ànims?: Procuo canviar una mica la vida de la gent que descriu als meus Llibres. Als 50 anys, a Calcuta, vaig sentir una veu dintre meu que em deia: Dominique, no n'hi ha prou d'escriure i guanyar diners. Li vaig dir a la meua esposa que la meitat dels nostres guanys anirien a projectes de desenvolupament. Per escriure el meu llibre "Aquesta nit, la llibertat" vaig viure tres anys entre els més pobres de Calcuta. La seva extraordinària hospitalitat, va aconseguir que quan vaig marxar d'allà, em quedés vuit i trist. Vaig descobrir que és possible superar les adversitats, compartint amb els demés. Vaig anar a veure a la Mare Teresa i vaig pensar que si aquella mongeta prima, petita i vella, havia fet el que havia fet, jo també podia fer alguna cosa. Vaig donar els meus diners a un refugi de nens leprosos. Així vaig començar." "La gran lliçó d'aquesta gent que no te res, és que sempre estan disposats a somriure, a fer festa i a donar gràcies al seu Déu per les coses més petites. Això és el que se'n diu dignitat. Ells en tenen i molta. Vaig entendre que tot el que no es dona està perdut".

La **Shannon E. St. John**, una de les fundadores del Moviment de Fundacions Cíviques, opina que "Donar és un dret, però també una necessitat. No fa falta ser ric per donar. Demanar és concedir l'oportunitat de donar. En la nostra Europa de l'estat omnipresent predicar el voluntariat i l'acció cívica és anar contra corrent. Però l'essència de la democràcia consisteix en que cadascun decideixi com invertir el seu temps i el seu diner, encara que sigui més còmode deixar que decideixin per tu".

Dan Gediman, productor en cap de "This believe" i amb 30 anys de radio, ens diu:

- "Isabel Allende, quan la seva filla Paula als 28 anys va caure malalta i en coma durant un any, va estar tenint cura de ella, durant tot aquest període el temps es va aturar. Paralitzada en el seu llit la Paula em va ensenyar una lliçó que ara és el meu mantra: Només tens el que dones. Es donant-te a tu mateixa com t'enriqueixes. La Paula va treballar ajudant a dones i nens

necessitats. Mai va tenir diners però necessitava molt poc, quan va morir no tenia res ni necessitava res”.

“Molts programes de ràdio diuen coses ordinàries que fan personatges que es creuen extraordinaris, però jo en canvi crec sobre tot en les coses extraordinàries que fan les persones ordinàries. Un dependent mal pagat de gran magatzems que atent a un minut de tancar o un taxista que avisa que l’hi has pagat de més. Crec en el que cedeix el pas, guardant la cua sense vigilants ni policies. Son herois sense foto. Cada cop que ens creuem un cotxe per la carretera, és amb aquell estrany en qui confiem la nostra vida i de la família. Milions de persones desconegudes del planeta compleixen les normes que no ens matem. Això no surt als mitjans. Crec amb el veí que en silenci, havia netejat el jardí de la veïna vídua recent. O en el cirurgià Pius Kamal, a quí un pacient neonazi el va escopir a la cara quan va entrar al quiròfan: “ No em toquis, negre!” . Després de curar-lo ens diu: He salvat moltes vides i també la d’aquells que prefereixen morir a considerar-me igual. Crec en persones com la mare del famós doctor Karson. Ella fregava els vespres i li corregia els deures de l’escola amb estranyes marques fins que un dia va descobrir que era analfabeta. Fregant i fregant va aconseguir fer-lo metge. La seva història era la història de la seva mare. Les meves circumstàncies son la meva realitat però per damunt de tot està la meva voluntat i la meva passió. Les regles para una bona sintaxis vital seria coordinar el nostres actes en funció de el que pretenc ser a la vida, ser solament mare quan estàs amb el teu fill, ser solament amant i amic quan estàs amb la teva parella.

José Carlos Aranda, Dr. En Filologia Hispànica i professor d’un IES, ens diu: “Jo no tinc res millor que donar, que a mi mateix. Els nostres actes estant determinats pels nostres pensaments que formulen amb paraules i frases del domini del llenguatge depèn la nostra capacitat de reflexió. La incoherència a la vida condueix a la frustració i a la felicitat de la mateixa forma que la incoherència gramatical condueix a frases sense sentit. Existeix una gramàtica de la felicitat? –Si, quan el meu projecte de ser i els meus actes caminen en la mateixa direcció. En la llengua abans de parlar tens que saber el que vols dir. A la vida abans de viure tens que saber el que vols ser. Cal desprendre’s de tot per mirar-se a un mateix i comprendre que el primer és la pròpia existència i que si no et tens a tu mateix no tens res. Hi ha un projecte de ser que preexisteix i que està en el pensament. Com descobrir-ho? Agafa paper i llapis i escriu com voldria que fos el fill de seus somnis.”

“Podem ser feliços si ho treballem. Hi ha que crear espais i temps per reestructurar sentiments i sensacions, positivament lo negatiu. Deia un vell indi: - dins meu hi viuen dos llops, un em llepa la ma, i el altre tracte de mossegar-me el coll. Qui guanyarà?. Aquell a qui jo alimentí.”

Antonio Jorge Laruy, investigador en auto coneixement afirma: “La política hauria d’associar-se a la saviesa i estar fonamentada amb el sentit de la unitat. Quan més un dona, més creix. Sovint no ens acceptem ni acceptem les coses com son, estem contínuament volent ser d’un altre manera. Crec que les relacions humanes son el reflex de com hom viu amb ell mateix. Si et vius amb més profunditat, viuràs l’altre amb més profunditat. La vida és un procés creatiu. Es considera que els nens , no saben i se’ls considera des de la carència, i se’ls hi ha dit “Tu tens que ser això”. Aquí rau l’origen de la tensió. És la guerra contra un mateix per a ser més guapo,

més llest, més acceptat. Aquest estar pendent, bloqueja el desenvolupament. Les persones que més es desenvolupen són les que es lliuren als altres. De petit vaig intuir que el que soc, va més enllà del que em passa, i vaig aprendre a meditar i accedir a aquest lloc que aporta a la meua vida, pau i creativitat per lidiar amb el que és quotidià. És necessari i vital un canvi d'actitud, passar de la passivitat a la dependència de l'exterior, i començar a crear des de dins, conscients que som generadors de la nostra pròpia plenitud, en funció del que donem. Quan més dones, més creixes”.

Jetsun Pema, la mare del Tibet i germana menor de SS el Dalai Lama, ens diu: “ Pel budisme el més important és treure profit del ara. Això fa que la vida sigui més senzilla. Nosaltres creiem en el renaixement, així que morir no és el final, i això ajuda. A mi em dona forces viure una vida útil com objectiu. Intentant fer-ho el millor possible, al final de la vida tot pren sentit. Les morts del meu marit i de la meua filla, han estat moments difícils de la meua vida, però m'han fet més forta i m'han fet créixer. Quan aconseguixes superar aquestes proves tan fortes, ja res pot amb tu i arribes a estar amb pau amb tu mateixa. Així doncs, quin és el camí? Ser menys egoista. Si penses amb els demés, els problemes es minimitzen. Si no t'aferres a res i ets menys egoista, això et dona pau. Tots hem de trobar un temps al dia per a pensar si el nostre dia ha estat útil. La gent està molt ocupada, no te temps pel que és fonamental. Si mires endarrere i analitzes amb el que has estat tant ocupat, pot ser et riuràs de tu mateix. I això no és un consell de budista, si no un consell de vella!”

Be, aquí deixem el tema per iniciar el diàleg d'avui. Hem vist com d'orient a occident, gent de diverses categories i edats, coincideixen en els mateixos punts de vista. Què ens diu tot això a nosaltres? Què hem de fer ara amb les nostres vides? I si veritablement creiem que això ha de ser així, perquè no actuem o actuem tan poc? Des de ara us invito a participar a la comunitat de veïns, al barri, al club esportiu, a l'escola dels nostres fills o nets, animar a casals d'avis, etc.